

lem for Færøerne ikke er paa det rene med, nemlig hvad der forstaaes ved „det offentlige“, og hvem der skal betale. Det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Matzen) har ogsaa, og i endnu stærkere Udtryk, gjort Indvendinger mod denne Paragraf i Lovforslaget. Han siger Sp. 1376: „Jeg skal i Parentes bemærke, at denne Paragraf indeholder et Eksempel paa, hvorledes en Lovbestemmelse ikke bør redigeres. Der er der Tale om Handlinger foretagne af Børn, som endnu ikke ere fyldte 14 Aar. De skulle ikke straffes. Dog kan der, hedder det, naar det findes fornødent, af det offentlige, selv uden Samtykke af Forældre eller Værge, anvendes Forbedrings- eller Sikringsmidler mod saadanne Børn. Det kan altsaa ske, naar det er „fornødent“. Det kræves ikke, at Børnene skulle have begaaet Handlinger, som ellers vilde falde ind under Straffeloven. Nej, der er en almindelig Adgang til, naar det offentlige finder det fornødent, at træffe saadanne Foranstaltninger,“ og dette ærede Medlem slutter sine Bemærkninger om § 12 saaledes: „Det er jo allerede fremhævet, at denne ubestemte Udtalelse kun viser, at noget skal der gøres, men af hvem og hvad der skal gøres, derom mangler der fuldstændig Oplysning.“ Det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Nellemann), som talte i Dag, var inde paa det samme, om end han efter vanlig Vis udtrykte sig i meget modererede Vendinger. Naar nu tre ærede Medlemmer, som ere saa fremragende Jurister, som de ere, og som sidde inde med en saa omfattende Viden, fremsætte en saadan Kritik mod denne Bestemmelse i Lovforslaget, maa naturligvis alle Lægmænd, der høre det, sige: Det er dog noget gyseligt Makværk, vi have faaet forelagt for os her i Landstinget, det er gyseligt at tænke sig, at man vil byde os et saadant Lovforslag, der bestemmer, at „Handlinger af Børn, som endnu ikke have fyldt 14 Aar, straffes ikke“, men at der dog, „naar det findes fornødent, af det offentlige selv uden Samtykke af Forældre eller Værge kan anvendes Forbedrings- eller Sikringsmidler mod saadanne Børn“, uden at man fortæller, hvornaar det skal være fornødent, ligesom man glemmer at fortælle, hvad der forstaaes ved „det offentlige“, hvilke Forbedrings- og Sikringsmidler der skal anvendes, og hvem der skal betale det. Naar Lægmænd høre denne Kritik af Lovforslaget, ville de selvfølgelig korse sig, og saa er dog Forholdet det, at alt, hvad de ærede Medlemmer savne Kundskab om, have vi vidst fuldkommen

vel i 38 Aar; thi § 12 er jo kun en Om-skrivning eller Gentagelse af § 35 i Straffeloven, alene med den Forskel, at Lavalderen forhøjes fra 10 til 14 Aar. Straffelovens § 35 lyder saaledes: „Handlinger, foretagne af Børn, som endnu ikke have opnaaet det 10de Aar, straffes ikke. Dog kan der, naar det findes fornødent, af det offentlige anvendes Forbedrings- eller Sikkerhedsmidler mod saadanne Børn“ — nøjagtig de samme Udtryk. Det har man fastsat i Straffeloven for 38 Aar siden efter Overvejelse i de to omtalte Kommissioner, bestaaende af fremragende Jurister. Og saa kommer man nu i det Herrens Aar 1904 og siger: Det er dog forskrækkeligt, at man kommer med saadanne Lovforslag uden at fortælle, hvornaar det er „fornødent“, hvem der er „det offentlige“, hvilke Forbedrings- eller Sikringsmidler, der skal anvendes, eller hvem der skal betale det. Det turde vel være mig tilladt lige over for det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Matzen) at sige, at denne Kritik indeholder et Eksempel paa, hvorledes en Lovbestemmelse ikke bør kritiseres.

Og med en Række af de forskellige andre Indvendinger, der ere fremsatte, forholder det sig i Virkeligheden ikke stort bedre. Der er f. Eks. fremsat en Indvending, særlig af det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds, mod Lovforslagets § 6, den, der taler om, at Sædelighedsforbrydere kunne tilbageholdes i Forvaring efter deres Straffetids Udløb, vel at mærke efter Dom. Der er blevet sagt: Hvor skulle saadanne farlige Personer forvares? Ja, de skulle naturligvis forvares paa samme Sted, hvor andre Personer efter den nu gældende Straffelov, som vi have haft i 38 Aar, forvares, naar det ved Dom bliver fastsat, at Øvrigheden skal træffe Sikringsforanstaltninger mod dem. Der indføres her lige saa lidt som ved § 12 noget nyt; det er det gamle System, som faar en ny Anvendelse, men det er slet ikke noget nyt, som foreslaas. — Eller det samme ærede Medlems Indvending mod Bestemmelsen om, at der skal være Arbejdstvang i Fængslerne. Det ærede Medlem siger, at en saadan Bestemmelse kan man ikke indføre, thi man kan ikke sikre sig, at der altid er Arbejdsstof nok. Men Arbejdstvang er noget andet end en Forpligtelse for det offentlige til at skaffe Fangerne Arbejde. Det forekommer mig ogsaa, at dette er en Indvending, som det ærede Medlem kom meget let til.

En anden Række af Indvendinger er